

RESUM DE JURISPRUDÈNCIA

TRIBUNAL SUPREM

SALA CIVIL

1. [Interlocutòria](#) de 15 de febrer de 2022, de la Sala Civil del Tribunal Suprem, per la qual fixa que els desistiments dels recursos pels consumidors contra l'IRPH no porta aparellada la condemna en costes judicials, d'acord amb dues interlocutòries del TJUE de 17 de novembre de 2021 i de tres sentències del mateix tribunal europeu que resolen sobre l'IRPH.

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

2. [Sentències](#) de 22, 23 i 24 de febrer de 2022, del Tribunal Suprem, per les quals ha resolt una qüestió de dret tributari relativa a la denegació de les quotes satisfetes de l'IVA, autorrepercutides del règim d'inversió del subjecte passiu quan a l'autofactura no consta el nom del proveïdor dels béns adquirits, conforme al que disposa la Llei de l'IVA i d'acord amb la Directiva 2006/112/CE del Consell, de 28 de novembre de 2006, sistema comú de l'IVA i d'acord amb la jurisprudència del TJUE.
3. [Sentència](#) de 15 de febrer de 2022, de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, que assenyalava que l'obligació de les empreses de garantir la seguretat dels fitxers que continguin dades personal dels seus clients és de mitjans i no de resultat, encara que "és exigible l'adopció i implantació de mesures tècniques i organitzatives que, conforme a l'estat de les tecnologies i en relació amb la naturalesa del tractament realitzat i les dades personals en qüestió, eviten raonablement la seva alteració, pèrdua, tractament o accés no autoritzat".

La Sala confirma la sanció de 40.000 euros imposada per l'Agència de Protecció de Dades a una empresa distribuïdora de productes de telefonia, com a responsable d'una infracció greu en permetre l'accés no autoritzat per part de tercers a almenys 14 sol·licituds de finançament en què figuraven dades personals dels clients (nom, cognoms, dades econòmiques i signatures).

L'Audiència Nacional va confirmar la sanció i el Tribunal Suprem va admetre el recurs de cassació de la empresa per respondre a la qüestió jurídica de si la infracció de la Llei de protecció de dades de caràcter personal per errors de les

mesures de seguretat que puguin cometre els empleats d'una persona jurídica han d'examinar-se en relació amb el resultat i, per tant, imputar-se a la persona jurídica de la qual depèn l'empleat, amb independència dels mitjans i mesures de prevenció; o, pel contrari, ha de considerar-se com un mitjà.

La Sala conclou que l'obligació de adoptar mesures per garantir la seguretat de les dades personals no pot considerar-se una obligació de resultat, que impliqui que un cop produïda una filtració d'aquelles a un tercer, existeix una responsabilitat amb independència dels mitjans adoptats i de l'activitat desenvolupada pel responsable del fitxer o del tractament.

Així, afegeix que "no és suficient dissenyar els mitjans tècnics i organitzatius necessaris, també es necessària la seva correcta aplicació i la seva utilització de manera apropiada, de forma que també respongui l'empresa per la manca de diligència en la seva utilització, entesa com a una diligència raonable atenent a les circumstàncies del cas".

SALA SOCIAL

4. [Sentència](#) de 8 de febrer de 2022, de la Sala Social del Tribunal Suprem, en què fixa la doctrina sobre la compatibilitat entre la pensió de jubilació i el treball per compte propi, en assenyalar que per percebre el 100% de la pensió de jubilació alhora que es desenvolupa una activitat per compte propi no n'hi ha prou amb ser membre d'una comunitat de béns o administrador d'una societat limitada, sinó que és imprescindible desenvolupar una activitat per compte propi, a títol individual i tenir contractat algun treballador. No és suficient que la contractació del treballador s'hagi dut a terme per la comunitat de béns o per la societat mercantil limitada.
5. Sentència de 16 de febrer de 2022, de la Sala Social del Tribunal Suprem, en què assenyala que el complement per maternitat en les pensions ha de ser reconegut amb efectes retroactius als homes que es troben en les mateixes circumstàncies que les dones, d'acord amb la Sentència del TJUE de 12 de desembre de 2019, que va declarar que el dret de la UE s'oposa a una norma que reconeix el dret al complement a les dones en les condicions que s'hi preveuen, mentre que li denega als homes que es troben en idèntica situació.

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

6. [Sentència](#) de 26 de gener de 2022, de la Sala Contenciosa Administrativa del **Tribunal Superior de Justícia de Catalunya**, que anul·la l'acord del Ple de l'Ajuntament de Barcelona, de data 31 de març de 2017, pel qual es va retirar la Medalla d'Or de la ciutat de Barcelona al exministre RMV, concedida el 30 de març de 1976.

La sentència es basa en l'aplicació del Reglament municipal d'honors i distincions de l'Ajuntament de Barcelona de 2012, que va mantenir les distincions concedides a totes les persones i entitats corporatives a l'empara del Reglament municipal d'honors i distincions anterior (de 1950).

La sentència manté que la retirada de les distincions és possible quan es produeixen fets coetanis no coneguts en el moment del seu atorgament o per actes o manifestacions contràries als motius que van justificar el seu atorgament (que són els termes establerts en l'article 6.1 del Reglament municipal d'honors i distincions del 2012), però, en cap cas, basant-se en un nou judici de valor o de concessió, o per raons d'oportunitat, fet que no està recollit en l'article 6 del Reglament.

SALA SOCIAL

7. [Sentència](#) de 4 de febrer de 2022, de la Sala Social del **Tribunal Superior de Justícia d'Aragó**, que ha desestimat el recurs presentat pel Comitè d'Empresa de l'Ajuntament de Huesca contra dita entitat local per la reclamació de la quantia dels triennis abonats al personal laboral al servei de l'Ajuntament.

En la sentència, la Sala reconeix el dret de dits treballadors a percebre triennis i acorda que els cobrin en la quantia que tenen assignats considerant l'últim grau professional al qual pertanyen i no els anteriors.

La qüestió bàsica en aquest procediment judicial se centra en el litigi entre l'Ajuntament de Huesca i el Comitè d'Empresa d'aquest, en relació amb les quanties econòmiques dels triennis que el personal laboral de l'Ajuntament, que ha passat a una altra categoria professional, ha de percebre. És a dir, si els triennis es meriten basant-se en les retribucions del grup professional al qual pertany en el moment en què compleix els tres anys de serveis (triennis) o, pel contrari, les quanties d'aquests s'han de calcular prorratejant i considerant les seves

retribucions dels grups professionals anteriors quan es desenvolupaven altres categories professionals.

La Sala entén que d'acord amb el que disposa l'article 35.2.2 del Conveni col·lectiu, que estableix que quan un empleat o empleada municipal canviï de lloc de treball percebrà els triennis en la quantia assignada al seu nou grup de classificació. Per la qual cosa, la sentència conclou que, en estar recollida aquesta possibilitat en el Conveni col·lectiu del personal laboral, ha de prevaldre aquest criteri, per quant indica, expressament, que en cas de canvi de lloc de treball s'aplica la quantia dels triennis de l'últim canvi de lloc de treball, ja que la Sala entén que el canvi de grup professional és equivalent al canvi de lloc de treball.

Dita sentència no és ferma i contra ella es pot interposar recurs de cassació per a unificació de doctrina.

ALTRES ÒRGANS JUDICIALS

8. [Sentència](#) de l'**Audiència Provincial de Cádiz**, amb seu en Jerez de la Frontera, de 31 de gener de 2022, per la qual es condemna un exalcalde de l'Ajuntament de Puerto Serrano a set anys d'inhabilitació per un delictes de prevaricació de l'article 404 del Codi penal en relació amb les "irregularitats administratives" comeses en "nombrosos" contractes laborals eventuais subscrits amb un treballador.

El judici oral no va arribar a celebrar-se com a conseqüència d'haver arribat a un acord entre la Fiscalia i la defensa de l'acusat.

L'acusat ha estat condemnat a set anys d'inhabilitació especial per als càrrecs d'alcalde, tinent d'alcalde, regidor i qualsevol altre de naturalesa electiva que impliqui una participació en un govern municipal, autonòmic, estatal o europeu.

En l'esmentada sentència es considera provat que l'acusat, en la seva condició d'alcalde, havia formalitzat nombrosos contractes laborals eventuais en favor del mateix treballador "amb coneixement de l'absència absoluta de procediment de selecció i sense respectar els principis d'igualtat, mèrit, capacitat i publicitat, com així es va posar de manifest en nombrosíssimes ocasions en els corresponents informes de reparament dels diferents secretaris interventors de l'Ajuntament".

Així mateix, la sentència posa de manifest que, malgrat els reparaments efectuats pels diferents secretaris interventors, l'acusat va enllaçar de manera improcedent dits contractes laborals eventuais fins que el treballador "va adquirir la condició d'indefinit".

9. [Sentència](#) del **Jutjat Contenciós Administratiu núm. 2 de Badajoz**, de 11 de gener de 2022, per la qual s'anul·la el nomenament com a membre de la Junta de Govern Local i li revoca l'exercici de delegacions de les competències de l'Alcaldia per a les quals va ser nomenada una regidora trànsfuga a l'Ajuntament de Jeréz de los Caballeros, d'acord amb el que disposa l'article 73.3.3 de la LRBRL, que estableix que els electes que abandonin el partit polític pel qual van ser elegits, no poden assumir nomenaments ni incrementar els seus drets polítics i civils dins del govern encapçalat per un altre partit polític.

Segons la sentència, el cas de la regidora XXX és “un supòsit claríssim de transfuguisme polític, doncs va passar d'integrar el grup de govern de l'Ajuntament de Jeréz de los Caballeros a evitar, amb el seu vot, l'aprovació dels pressupostos municipals per al 2020, elaborat per l'equip de govern del qual formava part; essent aquesta circumstància la que va determinar que l'Alcalde li retirés les seves competències delegades i l'excloués de la Junta de Govern Local el 7 d'agost de 2020”.

Posteriorment, al gener de 2021, “va contribuir amb el seu vot a enderrocar l'Alcalde amb el seu suport a la moció de censura presentada pel grup socialista de l'Ajuntament, passant a formar part de la nova Junta de Govern Local”.

A l'esmentada sentència, també es posa de manifest que amb aquestes actuacions la regidora trànsfuga va passar a formar part del nou equip de govern municipal, fet que li va suposar un increment dels seus drets civils i polítics; la qual cosa, en procedir d'una conducta trànsfuga, no té empara normativa ni jurisprudencial, ja que un trànsfuga només pot exercir les funcions integrants del nucli de les seves funcions representatives, sense que entre aquestes estiguin compresos els nomenaments, càrrecs i representacions obtinguts com a compensació d'una conducta deslleial amb el seu partit d'origen i pel qual es va presentar a les eleccions municipals.

Aquesta sentència, que no és ferma –pot ser recorreguda en apel·lació davant el Tribunal Superior de Justícia d'Extremadura–, es basa en la interpretació que el Tribunal Suprem va fer de l'article 73.3.3 de la LRBRL en la sentència de 26 d'octubre de 2020, recurs de cassació d'interès cassacional objectiu que fixa la doctrina jurisprudencial segons la qual la condició de regidora trànsfuga “no pot assumir càrrecs ni percebre retribucions que abans no exercia ni percebia i que implicaren millores personals, polítiques o econòmiques, amb l'única exclusió d'aquesta limitació de la incorporació a les comissions informatives”.

Per últim, la sentència també recull la necessitat de quantificar econòmicament, en el termini de quinze dies, les quanties en concepte de retribucions i d'indemnitzacions percebudes indegudament per la regidora i que hauran de ser reintegrades íntegrament a l'Ajuntament.

10. [Sentència](#) del **Jutjat Social núm. 4 de Santander**, de 11 de febrer de 2022, que declara fixos a dos conductors del Servei Municipal de Transports de Santander que tenien contractes de treball des de l'any 2007.

L'esmentada sentència estima la demanda dels treballadors, conductors adscrits al Servei Municipal de Transport de Santander i reconeix a ambdós el dret a ostentar la condició de treballadors fixos.

A la sentència s'explica que ambdós treballadors es van presentar al procés selectiu, mitjançant el sistema de concurs-oposició, convocat per l'Ajuntament i que, malgrat haver superat els tres exercicis obligatoris, no van obtenir plaça per la puntuació final. Van ser inclosos en una borsa de treball concebuda per cobrir temporalment les baixes per jubilació, ajustos de producció, gaudi de llicències o baixes de llarga durada.

Al 2007, ambdós treballadors van subscriure sengles contractes de treball d'interinitat en places vacants "per cobrir temporalment llocs de treball durant el procés de selecció o de promoció, per a la seva cobertura definitiva i que s'estendrien des de la data de la signatura fins a la incorporació de places de propera oposició".

Si bé, des de 2007 fins a la data de la sentència, ambdós treballadors segueixen ocupant de manera interina ambdues places, per la qual cosa el Jutjat considera que "havent transcorregut casi quinze anys del contracte d'interinitat" i, a més, havent superat amplement el termini de tres anys que han de durar com a màxim els contractes d'interinitat, sense que existeixi cap causa que justifiqui aquesta duració ni pot considerar-se com a tal les restriccions pressupostàries al·legades per l'administració local, els treballadors tenen el dret a ser considerats com a fixos i, en aquest cas, atès que els recurrents van superar les proves del procés selectiu, es considera que s'han complert els principis d'igualtat, mèrit, capacitat i publicitat.

Aquesta sentència no és ferma, pot ser objecte de recurs de suplicació davant la Sala Social del Tribunal Superior de Justícia de Cantàbria.

11. [Sentència](#) del **Jutjat de Primera Instància i Instrucció d'Olivenza (Badajoz)**, de 19 de gener de 2022, en què declara l'existència d'intromissió il·legítima en el dret

a l'honor, a la intimitat personal i familiar i a la pròpia imatge d'una persona per la publicació d'un article en el diari Hoy d'uns fets que van succeir al 1984.

El Jutjat considera que hi ha intromissió il·legítima per "la indeguda publicació" de l'esmentat article, sense informació ni consentiment previ de l'afectat per fets que van tenir lloc 37 anys abans i pels quals ja va complir la seva condemna, reinserint-se en la societat i refent la seva vida.

A l'esmentada sentència es condemna el mitjà periodístic i l'autor de l'article a una indemnització de 18.000 euros, en concepte de danys morals.

Aquesta sentència, que no és ferma i pot ser objecte de recurs davant l'Audiència Provincial, aborda el conflicte entre el dret a la intimitat de les persones i el dret a la informació i, a més, analitza si els fets noticiables ho segueixen essent en el temps de manera indefinida, així com el dret a l'oblit i la supressió de dades personals als cercadors d'internet de les persones afectades.